

El color com a revulsiu de la festa major

Blancs i Blaus han estat un model per relançar unes festes majors endormiscades

Les festes majors a Catalunya tenen una tradició centenària; se'n té constància, almenys, des del segle XIII. Vinculades al patró -cas de Granollers- o a algun esdeveniment històric, han passat per moltes vicissituds i sempre han estat estretament lligades al devenir de la història. Per exemple, fa més d'un segle, el 1885, -tal com es recull a *La Festa Major. Granollers, 1857-1993-*, la festa major granollerina va celebrar-se els dies 13, 14 i 15 de novembre, a causa d'una epidèmia de tifus; per la Guerra Civil, la festa va desaparèixer, i poc a poc es va recuperar en postguerra.

La festa major era l'excusa per allargar les vacances

Però, mentre que la Fira de l'Ascensió anava agafant més anomenada, la festa major quedava relegada a un segon pla, fins al punt que era l'excusa per allargar les vacances.

Amb l'arribada dels Ajuntaments democràtics, tothom esperava que la festa tornaria a brillar i agafaria una nova empenta. I així va ser, els primers anys, però l'impuls va anar quedant frenat per la monotonia i la falta d'idees noves.

Així, l'any 1983, un grup de joves granollerins, interessats a revitalitzar la festa, van capbussar-se en la història i van trobar l'espurna que des de fa 15 anys hi dona continuïtat.

La rivalitat que fa més d'un segle hi havia hagut entre dos rajolers locals -en Rayo i en Maynou- i que va moure els respectius partidaris agrupats al voltant del blau i el blanc un dilluns de final de juliol de 1897, es repeteix cada any per la festa major, en l'acte emblemàtic de la rajolada i un reguitzell més d'activitats. Blancs i Blaus és el signe distintiu de la festa granollerina, el que la fa diferent i sobretot, molt viva.

L'endormiscament de la festa major ha estat generalitzat a molts pobles que han vist com el model de Granollers podia contribuir a relançar la celebració local.

Mollet, Llinars, Santa Eulàlia o Vilanova són pobles de la comarca que, des de fa uns anys, han inventat -o recuperat- les seves pròpies rivalitats com a instrument dinamitzador ■

A Mollet, reminiscències gastronòmiques

A Mollet ja fa quatre anys que els Torrats i els Morats competeixen d'una manera sana en diverses proves per la festa major. La idea va sortir d'un grup de joves -membres dels geganters, castellers, diables i associacions de veïns- i ha aconseguit mobilitzar centenars de persones que s'identifiquen amb una o altra afició (el beure, els Torrats i el menjar, els Morats).

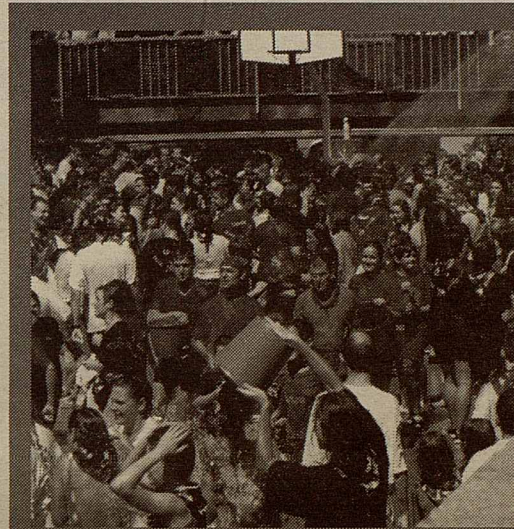
En el programa general, doncs, les colles insereixen els seus propis actes. Hi ha la cremada del campanar, els versots -una sàtira que cada colla fa sobre el més destacat que ha passat durant l'any a la ciutat-, el ball del fanalet, el corremoll -una guerra d'aigua- o la cursa de roba interior. L'objectiu de la iniciativa s'ha complert: «Cada cop la gent es queda més per la festa major», explica Elena Novo, membre d'un dels grups. L'èxit de la proposta ha fet que es creés una comissió formada per membres de les colles i de l'Ajuntament, per preparar i coordinar la festa.

A més, les colles tenen una subvenció per muntar les seves activitats ■

La garrinada és una de les competicions

Foto: T. Torrellas

La guerra d'aigua es fa a la riera

A Llinars, una rivalitat històrica

A Llinars del Vallès, els vilatans del nucli antic i els de la part nova, amb la riera com a frontera, sovint protagonitzaven batalles de pedres, en l'escenificació d'una rivalitat ancestral. Fa uns 8 anys, l'Ajuntament va voler recuperar aquella antiga enemistat, per fer-ne un joc que fos l'excusa per relançar la festa major. Germà Morlans, aleshores regidor de Cultura, va posar colors a la competició, blau i vermell. Aleshores, el grup d'animació La Piula va idear proves lúdiques per mesurar la capacitat de cada grup: la menjada de flams, la guerra d'aigua, l'estirada de corda, ...

La iniciativa també s'ha demostrat com un encert que mou un important col·lectiu, encara que, al final, no hi hagi vencedors ni vençuts perquè cada any acaba en taules ■

a Vilanova a Vilanova a V

Els Grocs i el Verds els Grocs i el Verds els Grocs i el Verds els Grocs i el Verds

Els gegants de Vilanova del Vallès

La iniciativa d'organitzar grups que rivalitzessin durant la festa major va sortir d'una entitat del poble anomenada Cucu. Vilanova té l'handicap d'una població força escampada, i la idea volia ser un revulsiu «per implicar la gent a la festa», explica la tècnica de Cultura, Rosa Samon. Els vilanovins s'identifiquen amb dos colors: groc i verd, que també són els colors de l'escut del poble. La geganta i els habitants del centre són els Grocs, el gegant i els habitants de les urbanitzacions, els Verds. La festa major de Vilanova és una setmana abans de la de Granollers i l'activitat més important de les colles és la gimcana de dissabte al matí i que, és clar, acaba amb una guerra d'aigua. Tot plegat, és una rivalitat inventada, però que «ha donat bons resultats», diu la Rosa ■

A Santa Eulàlia, el joc dels colors

Ja és el tercer any que es fa i va començar, també, per engrescar joves i grans a la festa, sobretot «la gent dels barris» (antigues urbanitzacions), explica Lluís Galobart, regidor de Cultura de l'Ajuntament de Santa Eulàlia de Ronçana. La festa major d'aquesta població és els dies 30, 31 de juliol i 1, 2 d'agost, i molta gent ja «marxa després de la festa».

Aquí, el fil conductor també són els colors, els groc, el verd, el blau i el vermell del parxís. Les proves amb què competeixen són esportives, culturals i artístiques.

L'estirada de corda al Tenes

No hi falta l'estirada de corda, ni una prova conjunta que uneix tots els colors i que trenca la competitivitat. L'any passat, aquesta activitat va permetre que Santa Eulàlia aconseguís el rècord Guinness del centpeus més llarg de Catalunya ■